

Obchod so šťastím

Irina Semina

Poviedky na pohladenie duše

Ljndeni

Obchod so šťastím

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Irina Semina

Obchod so šťastím – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Obchod so šťastím

Irina Semina

Text © Irina Semina, 2013

Translation © Ema Liptáková, 2013

Cover illustrations licensed by www.depositphotos.com/Oksana (fairy);
sanyal (floral ornament), 2013

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0818-0 (2. vydanie, 2018)

ISBN v tlačenej verzii 978-80-8089-686-7 (1. vydanie, 2013)

ISBN e-knihy 978-80-566-0887-6 (1. zverejnenia)

Elfka a jej rozprávky

Hviezdu menom Elfka rozsvietila na rozprávkovom nebi psychologička, fyzikálna terapeutka a „rozprávko-terapeutka“ Irina Semina. Elfka žije v Rusku, presnejšie na ďalekej Sibíri. Keď si na mape vyhladáte jazero Bajkal, známe svojou priehľadnosťou, hĺbkou a krásou, vedzte, že žije práve tam. Len na takých čarovných miestach totiž môžu vznikať čarovné rozprávky, ktoré Elfka posiela do sveta.

Elfka je rozprávková bytosť, trochu víla, trochu mimozemšťanka a trochu postava, ktorá vzišla z čarovného príbehu. Má ryšavé vlasy, provokujúci úsmev, veľké dúhové krídla a veľmi svojrázny a nezaujatý pohľad na svet i ľudí. Vie nahliadnuť do vnútra vecí a všimnúť si to, čo letnému pohľadu unikne. Možno práve tento svieži pohľad na obyčajné veci je dôvodom, prečo sú rozprávky Iriny Seminy také obľúbené a žiadané najrozmanitejšími ľuďmi – čítajú ich deti aj dospelí.

V Rusku sú Elfkiné rozprávky veľmi populárne. Od septembra 2010 vyšlo už sedem kníh, kolekcia kariet s názvom 24 krokov k šťastnému životu a Kľúč k šťastiu. Rozprávky si možno stiahnuť aj na internete a sú preložené do mnohých jazykov.

Prečítajte si názory ľudí, ktorým sa dostali do rúk Elfkine rozprávky:

*Elfka, veľmi pekne ďakujem za Vaše úžasné rozprávky.
Keby ste len vedeli, ako mi pomáhajú žiť! Meniť
sa k lepšiemu a pozeráť sa na svet inými očami.
Ste úžasná víla, ktorá do našich srdc prináša teplo
a svetlo. Ešte raz ďakujem!*

Elenka

Dobrý deň, Irina,

dočítala som sa, že Vám vyšla nová kniha. Gratulujem!

Je skvelé, že ste sa na svojej spisovateľskej dráhe vydali cestou liečivých rozprávok. V súčasnosti sa píše kadečo, ale väčšinou je to prázdne a nestojí to za nič. Vaše rozprávky sú však múdre a pohladia na duši.

S úctou

Marina Schneiderová, Nemecko

Myslím si, že Elfkine rozprávky sú pre všetkých skutočným darom z nebies! Pre mňa sú ozajstným liekom na dušu, posilou ducha a balzamom na srdce. Ďakujem, Elfka, Vám aj všetkým, čo tvoria tieto internetové stránky, tlačia a vydávajú Vaše knihy a akokoľvek inak sa podieľajú na Vašej tvorbe a jej šírení po celom svete. Prajem Vám veľa zdravia, radosti, inšpirácie a nech sa Vám splnia všetky Vaše priania. My, Vaši čitatelia, Vás už máme radi. :-)

Jelena

Prečítala som si len krátky úryvok z Vašej rozprávky a už aj ten ma rozveselil a zahrial na duši. Máme postihnutého syna. Napriek tomu, že zatiaľ takmer vôbec nerozpráva a rozumie len niečomu, lásku a nehu pochopí vždy. Vďaka nemu sme si aj my začali vážiť lásku a chápať jej podstatu.

Venera

Milá Elfka,

Vaše rozprávky sú jednoducho zázračné. Sú naozaj živé. Keď ich človek číta, dostáva sa do iného sveta. Nie sú to len rozprávky, je to sprievodca životom. Každý aspoň raz v živote čítal knihu plnú múdrych rád – ako správne žiť, ako sa správať alebo ako sa dostať z depresie, no väčšinou všetky rady hneď zabudol. Vaše rozprávky však zostávajú v povedomí navždy, ani keby ich napísali anjeli. Keď ich človek číta, prežíva s hrdinami každý okamih, akoby ten príbeh zažíval on sám. Veľmi Vám ďakujem, Elfka.

Prajem Vám veľa šťastia a tvorivých úspechov.

Ľubov

Milá Elfka,

ste čarodejnica. Ďakujem Vám za skvelé internetové stránky. Keď ich čítam, teším sa ako dieťa. Prajem Vám veľa zdravia.

Dňa 23. 10. 2006 som začal nový život. Získal som komplexný systém regeneračných schopností. Zmenil som svoj životný štýl a spôsob uvažovania. Uveril som vo vlastné sily a možnosti a začali sa diať zázraky. Vyhodil som okuliare. Už som viac nepotreboval lieky.

Moja duša i telo sa uzdravili. Je to naozaj NOVÝ ŽIVOT! Na Silvestra 2010 som o 16.30 v bulharskej televízii ukázal divákovi čarovný nástroj na riešenie problémov – nástroj na mydlové bubliny z Obchodu so šťastím. Z druhého vrečka som vytiahol geniálny vynález na vyčarovanie úsmevu na zamračených tvárach – v posledných rokoch taký zanedbávaný kaleidoskop, ktorý dokáže vytvoriť množstvo najrozmanitejších a jedinečných kombinácií farieb.

Posielam odkaz na televízny archív kanálu 7: <http://www.tv7.bg/videoArchive/65032/> page 2 / 8, nahrávka z 31. 12. 2010.

Svoj list končím slovami z Obchodu so šťastím: VÝCHOD JE! Overil Dimitr.

Dimitr, Bulharsko

Niekoľko slov autorky

Poviem vám neuveriteľný príbeh o tom, ako sa táto kniha ocitla vo vašich rukách.

Dávno-pradávno, ešte keď som bola malá, snívalo sa mi o Českej republike (vtedy to ešte bolo Československo) prvý raz. V tom sne som presne vedela, že je to ona. Prechádzala som sa úzkymi uličkami, prezerala som si škridlové strechy a výklady obchodov... Keď som sa zobudila, zdalo sa mi to čudné. V Česku som predsa nikdy nebola, nemám tam nijakých známych ani žiadnych príbuzných, odkiaľ by som teda mohla vedieť, ako vyzerá? V tom sne som však mala taký čarovný pocit, ani keby som sa dostala do rozprávky. Ten sen sa mi stále vracal.

V dospelosti ma moje cesty zaviali ďaleko od Českej republiky, no pred niekoľkými rokmi sa ma v jednom rozhovore ktosi pýtal na moje vysnené pranie. Bez rozmýšľania som vyhrkla: „Pozrieť sa do Českej republiky!“ Môj sen sa mi totiž naďalej občas vracal a nedovoľoval mi zabudnúť na tú rozprávkovú krajinu, kam ma z času na čas unášali moje sny.

Onedlho som začala písať rozprávky. Najprv len tak pre radosť, ale potom sa začali diať neuveriteľné zázraky: stretla som skvelú ženu, riaditeľku Inštitútu rozprávkovoterapie Tatianu Dmitri-

jevnu Zinkevič-Jevstignejevovú. Práve ona ma skontaktovala s vydavateľstvom Reč, kde sme za rok spolu vydali osem kníh. Všetko šlo hladko ako mávnutím čarovného prútika.

Jedného dňa som dostala list od úžasnej ženy Aleny Ryžakovej. Hádajte, odkiaľ bol. Z Českej republiky! Alena mi napísala, že preložila moju rozprávku Obchod so šťastím do češtiny a že sa páčila všetkým jej priateľom a známym. Alena je veľmi sympatický a pozitívne naladený človek. Čoskoro sme sa spriatelili a vzali sme si do hlavy, že moje knihy sa musia dostať do Českej republiky. Alena začala s vervou prekladať a rokovať s vydavateľstvami a ja som sa nesmierne tešila: „Áno! Už je to tu! Česká republika je na dosah a ja sa tam dostanem tým najrozprávkovejším spôsobom!“

Myslím, že nám pomáhala vyššia sila, lebo všetko šlo ako po masle. Vydavateľstvo Fragment prejavilo o rozprávky záujem a ja som napísala knihu výhradne pre Českú republiku a nazvala som ju Obchod so šťastím podľa rozprávky, ktorá inšpirovala Alenu k jej ďalším aktivitám.

Ak držíte v rukách Obchod so šťastím, môžete si byť istí, že je to výsledok radu zázračných udalostí. Pozdravujem ťa, Česká republika, rozprávka môjho detstva! Ďakujem všetkým, čo sa zúčastnili na vydaní tejto knihy. Ďakujem svojej literárnej agentke Alene Ryžakovej, vydavateľstvu Fragment a vám, milí čitatelia.

SOM ŠĚASTNÁ!

Pozvánka na šťastie

Chcem vás pozvať do veľmi zvláštného obchodu. Čo sa v ňom predáva? Predsa šťastie!

Namietate, že šťastie sa nedá kúpiť? Že ho nemožno chytiť, držať ani sa ho dotknúť?

Samozrejme, že nie. Veď šťastie je stav duše, ktorý nám dáva krídla. V jednej chvíli sme absolútne šťastní a za okamih už nie tak celkom, a dokonca bývajú obdobia, keď nám vôbec nie je do spevu.

Predstavte si, že ste sa naučili každú sekundu svojho života naplňovať šťastím. Napríklad teraz, práve v tomto okamihu, ste šťastní. A o chvíľočku ste znova šťastní. Uplynie celý deň a vás šťastie neopúšťa. Aj zajtra a pozajtra, nech sa deje čokoľvek, ste stále šťastní.

**Predstavte si,
aký by bol váš život.**

Všetky pohromy a trápenia by zmätene ustúpili – majú totiž rady ufňukancov a smoliarov, šťastní ľudia ich nezaujímajú.

Vravíte, že sú to rozprávky? Áno, sú. Čo iné by vám však mal ponúknuť rozprávko-terapeut? Váš život sa môže stať rozprávkou, ak to, pravdaže, budete chcieť.

Každý človek si totiž môže vytvoriť svoj šťastný priestor sám, svojimi vlastnými rukami. Každý okamih svojho života môžete urobiť šťastným. To všetko je možné. Ako? To vám, samozrejme, poviem. Podelím sa s vami o všetko, čo viem a dokážem, o všetko, čo som sa naučila na svojej ceste životom. Mám rada, keď je na svete veľa šťastných ľudí! A verte, že ak sa to podarilo mne, mojim priateľom a čitateľom, podarí sa to aj vám!

VITAJTE V OBCHODE SO ŠŤASTÍM

Obchod so šťastím

Pondelok je nesmierne náročný deň a našťastie sa niekedy aj končí. Vliekla som sa z práce a cítila som sa tak, ako vyzerala obloha – zamračene, pochmúrne, ako pred búrkou. Vonku mrholilo, takže to bolo ešte horšie. A aby toho nebolo málo, keď som zahla na ulicu vedúcu k nášmu domu, ukázalo sa, že sa tadiaľ nedá prejsť. Ulica bola zavretá pre opravy, ktoré boli v plnom prúde. Cestári starostlivo uzavreli cestu farebnou páskou a zavesili na ňu tabuľku s nápisom *Východ nie je*. Hoci ani vchod som si akosi nevšimla. Mala som dve možnosti: vľavo viedol dlhý plot okolo školy, napravo okolo polikliniky. Musela som si vybrať – vľavo alebo vpravo. V duchu som zanaďavala a vydala som sa okolo školy.

Doteraz som touto klukatou cestou nešla, a preto som si nikdy nevšimla ten obchodík. Bol na konci obyčajného činžiaka a jeho názov okamžite upútal moju pozornosť: volal sa Obchod so šťastím.

Zaujímaloby ma, čo v takom obchode môžu predávať, pomyslela som si očarene. V tej chvíli sa rozpršalo dvakrát silnejšie, takže som sa s úľavou schovala do obchodu. Dvere sa za mnou ticho zavreli a melodický zvuk zvončeka ma rozochvel až hlboko vnútri. Akoby sa niekto v mojom tele rozosmial. Vyvolalo to vo mne taký radostný pocit, ani keby sa malo stať niečo príjemné.

Vošla som dnu a zostala som stáť ako ochromená. Pravdupovediac, bola som trochu v rozpakoch. Obchod bol veľmi zvláštny a pripomínal skôr opustený sklad plný rozmanitých harabúrd. Pomedzi pulty a regály chodili zákazníci a prezerali si rozličný tovar. Všade panoval veselý ruch. K východu zamierila starénka, ktorá žiarila ako lampión. Keď prechádzala popri mne, usmiala sa a žmurkla na mňa.

„Prepáčte, čo sa tu predáva?“ spýtala som sa jej.

„Ako to myslíte?“ začudovala sa starénka. „Čo sa píše, to sa aj predáva. Šťastie, dievčatko. Šťastie!“

„A... v akej forme?“

„No v akej si len vyberieš, moja milá. Na metre, kilá, kusy.“ Musela som vyzeráť poriadne šokovane, lebo starénka sa zasmiala a dodala: „Neboj sa, dievča, tovar je naozaj kvalitný. Som stála zákazníčka. Uvidíš, bude sa ti tu páčiť.“

Zatiaľ čo starénka za zvuku zvončeka vykĺzla z obchodu, ku mne sa hrnul predavač v modrom plášti s menovkou na prsiach. Stálo tam: *Michal, predavač šťastia*.

„Prepáčte mi, prosím, že som sa vám nemohol venovať hneď. Máme veľa zákazníkov a veľa práce,“ ospravedlnil sa mi predavač šťastia Michal. „Vidím, že ste u nás prvý raz.“

„Vy si pamätáte všetkých svojich zákazníkov?“ začudovala som sa.

„Samozrejme! Veď keď sa niekto rozhodne, že chce byť šťastný, zvyčajne sa stáva naším stálym zákazníkom,“ vysvetlil mi Michal.

„A čo konkrétne je na tom vašom tovare také... šťastné?“ spýtala som sa s istou pochybnosťou.

„Dost' už bolo rečí,“ náhle sa spamätal Michal. „Dovoľte mi urobiť vám malú exkurziu, ukázať vám tovar, takpovediac, osobne.“

Chytil ma za lakeť a viedol ma k regálom.

„Všimnite si, prosím, tieto čarovné kaleidoskopy. Dodávajú životu lesk. Vždy je to úplne nový zážitok – ohňostroj farieb, množstvo najrozličnejších kombinácií.“

„Veď je to len hračka,“ namietla som.

„Vy si vari myslíte, že život je vážna vec?“ spýtal sa ma Michal.

„Samozrejme, že je vážna!“ potvrdila som. „Keby sa dospelí mohli hrať ako deti...“

„Tak sa hrajte!“ navrhol Michal. „Kto vám to môže zakázať? Veď ste dospelá.“

„Mám predsa povinnosti... prácu,“ ohradila som sa unavene.

„Len sa občas pohrajte. Na začiatok si vezmite ten kaleidoskop. Keď sa budete nudiť, keď vám bude smutno alebo keď budete prepracovaná, venujte mu chvíľku svojho času. Uvidíte, že váš život sa rozžiari jasnými farbami.“

„Rozmyslím si to,“ povedala som diplomaticky.

„Tak teda pokračujme,“ navrhol Michal. „Ukážem vám, ako funguje bublifuk. Pozrite sa! Pozrite, každá je iná! A ako praskajú!“

„No a čo?“ nechápala som.

„Akože no a čo?“ zvolal nadšene Michal. „Všetky vaše problémy prasknú ako mydlové bubliny. Ľahko! Krásne! S radosťou!“

„Kiežby tak ľahko zmizli aj v živote,“ vzdychla som si.

„Väčšina našich problémov je až priveľmi nafúknutá. Presne ako tie bubliny. Naučte sa pristupovať k problémom ako k mydlovej bubline. Pozrite sa na ňu, pokochajte sa tým, ako sa prelieva, jej tvarom i veľkosťou a nechajte ju, nech praskne – presne takto – a nech sa rozletí na množstvo dúhových bubliniek.“

Ten Michal vravel samé zvláštne veci. Ani neviem prečo, ale chcela som mu veriť. Bolo v ňom niečo veľmi... presvedčivé.

„Tak dobre, možno na tom čosi je,“ súhlasila som. „No uveriť, že kaleidoskop a bublifuk sú šťastie, naozaj nemôžem. Nehnevajte sa.“

„V tom prípade musíme ísť do oddelenia látok. Máme

tu úžasné oddelenie látok,“ nedal sa odradiť predavač šťastia. „Podme šťastiu v ústrety!“

Ponáhľala som sa za ním k ďalšiemu regálu. Naozaj na ňom boli najrozmanitejšie látky absolútne neuveriteľných farieb. Predavač v tomto oddelení práve obsluhoval dámu stredného veku.

„Máte nejaký veselý vzor?“ spýtala sa tá zákazníčka.

„Samozrejme, madam. Pozrite sa!“ odvetil s úsmevom predavač a rozložil pred ňu svetlozelenú látku potlačenú vtipnými tancujúcimi zajačikmi. „Tento je výnimočne veselý. Podme sa na ňom spolu zasmiať.“

Začal sa smiať a dáma sa k nemu pridala. Zajakali sa od smiechu, očividne spokojní jeden s druhým aj so svojimi životmi. A zrazu sa stalo, že aj ja som sa začala mimovoľne usmievať.

„Ušijem si z nej veselú zásteru a chňapky. Keď budem variť obed, úsmevy napadajú do jedla a celá moja rodina bude veselá,“ rozhodla sa dáma.

Zrazu som si uvedomila, že obdivujem jej tvár – vyzerala, ani keby žiarila zvnútra. V očiach a kútikoch úst jej ešte vždy ihral úsmev.

„Niekedy sa stačí obklopiť príjemnými vecami, aby sa život stal rovnako príjemným,“ vysvetlil mi Michal.

„Naozaj je to také jednoduché?“ neverila som. „Veď sú to iba maličkosti.“

„Život sa predsa skladá z maličkostí,“ pošepkal mi dôverne Michal. „Aj šťastie sa skladá z maličkostí. Veď sa

hovori: Maličkosť, ale poteší. A viete si predstaviť, čo sa stane, ak takých maličkostí bude veľa?“

„Viem,“ usmiala som sa. „Že by šťastie?“

„Konečne ste pochopili podstatu nášho tovaru!“ nadchol sa predavač šťastial. „A to ešte nie je ani zďaleka všetko. Poďme ďalej. Chcem vám ukázať našu novinku. Veľkú knihu šťastia. Práve sme ju dostali.“

V oddelení kníh bolo všetko možné, ale Michal mi nedal príležitosť poriadne si knižky poprezeráť. Hneď mi strčil do ruky sympatickú knihu v pestrofarebnom obale. Otvorila som ju na náhodnom mieste a začudovala som sa. Nič v nej totiž nebolo. Teda skoro nič. Na hornom okraji strany bolo napísané: *Dnes bol najšťastnejší deň môjho života!* A na spodnom: *A zajtrašok bude ešte lepší!* Inak bola strana celkom prázdna. Pravdaže, ak nerátam linajky, ani keby to bol zošit pre prváčikov. Listovala som ďalej, ale celá kniha bola rovnaká.

„Tak ako sa vám páči?“ spýtal sa s pýchou Michal.

„Veď tu nie je nič napísané!“ odvetila som rozhorčene.

„No práve!“ potvrdil predavač. „O tom to celé je. Vy ju budete písať.“

„Ja...“ zarazila som sa, „ja to predsa neviem.“

„Dnes neviete, ale zajtra sa môže všetko zmeniť,“ vyhlásil Michal tajomne. „Môžem vám dať malú prednášku?“

„Áno, pravdaže,“ prikývla som, lebo som bola veľmi zvedavá.

„Každý deň je naplnený rôznymi udalosťami, niektoré sa nám páčia, iné nie. Hoci to znie čudne, pamätáme si skôr tie zlé ako tie dobré. Je to preto, lebo tie dobré vnímate ako samozrejmé, myslíme si, že to tak má byť. A naše šťastie je v konečnom dôsledku zatienené. Súhlasíte?“

„Áno, to je pravda,“ prikývla som. „Niekedy úplná maličkosť pokazí človeku celý deň.“

„Veľká kniha šťastia vám ponúka presne opačnú cestu. Môžete si do nej zapisovať len šťastné udalosti. Najmenej päť denne. Prípadne aj viac, ale v nijakom prípade nie menej.“

„Kde vezmem toľko šťastných udalostí za deň?“ protestovala som.

„Dovoľte mi s vami nesúhlasiť. V skutočnosti je to veľmi jednoduché, ibaže ste to ešte neskúsili,“ ohradil sa predavač šťastia. „Pravdaže, spočiatku budete musieť preladiť svoje myslenie na novú vlnu, ale čoskoro tomu prídete na chuť, lebo je to veľmi príjemné. Skúste to hneď teraz! Čo šťastné sa vám dnes stalo?“

„Neviem,“ povedala som unavene. „Dnes som mala ťažký deň.“

„Mali ste nejaký úraz?“

„Preboha, nie,“ zľakla som sa.

„No vidíte, to je predsa šťastie! Hneď to zapíšte,“ potešil sa Michal. „Stratili ste dnes niečo?“

„Áno, stratila som dôležitý dokument, ale potom som ho našla medzi papiermi,“ potvrdila som.

„To ste mali šťastie! Je to tak?“ pokračoval v prednáške predavač šťastia.

„Mala,“ súhlasila som. „Mala som šťastie, že sa našiel.“

„A teraz to skúste sama, už vám to ide,“ povzbudil ma.

„Tak teda... dnes som stretla zlatého psíka. Takého strašne huňatého a v oblečku. Vyzeral ako z cirkusu. Aj jeho majiteľka bola celá huňatá. Akoby si z oka vypadli.“

„Vidíte, to je skvelé! Ide vám to výborne,“ pochválil ma Michal.

„A ešte som dnes konečne dokončila vyúčtovanie. Som unavená, ale mám to hotové.“

„To už máme štyri,“ spočítal ich. „Ostáva už len jedna príhoda. Takže?“

„Čo sa ešte stalo?“ premýšľala som nahlas. „Mrholilo. Šla som domov a tam opravovali cestu. Musela som to obísť... Áno! Potom som zašla do vášho obchodu,“ vykrikla som. „Zapíšte to.“

„Veľmi rád,“ poznamenal predavač šťastia. „Som polichotený, že to chcete pridať do zoznamu šťastných udalostí. Takže prvých päť príhod máme zapísaných. Začali ste písať svoju Veľkú knihu šťastia!“

„A to mám písať každý deň?“ spýtala som sa. „A čo keď ju zaplním celú?“

„Za ten čas si už vaša myseľ zvykne zaznamenávať šťastné udalosti automaticky, nielen päť denne, ale oveľa viac,“ sľuboval Michal. „A váš život sa naplní šťastím.“

„Veľmi pekne vám ďakujem,“ povedala som. „Myslím, že si tú knihu kúpim.“

„Prijmite ju ako darček od nášho obchodu,“ elegantne kývol hlavou predavač. „Každému novému zákazníkovi dáme nejaký darček.“

„To mám šťastie!“ potešila som sa. „Ďakujem.“

„To je už šiesty bod vo vašom dnešnom zozname,“ usmial sa Michal.

„Presne tak! A ešte si vezmem bublifuk na praskanie problémov a kaleidoskop na rozjasnenie života. To je siedmy a ôsmy,“ vyhrkla som.

„To ma veľmi teší. Mám vám to zabaliť do nášho papiera?“

„Buďte taký láskavý,“ poprosila som ho s úsmevom.

Papier bol takisto veľmi sympatický – celý oranžový s veľkými bielymi bodkami. Bol na ňom nápis: *Sme od-súdení na šťastie!* Nápis sa mi veľmi páčil. Predavač ma odprevadil k východu. Na dverách bola krásna biela tabuľka s nápisom: *VÝCHOD JE!* Aj tá sa mi páčila.

„Tieto tabuľky máme na všetkých dverách,“ povedal Michal. „Aby sme nezabudli, že vždy sa nájde cesta von. Ďakujem vám za nákup. Príďte aj nabudúce.“

„Určite prídem,“ sľúbila som. „Chcela by som si pozrieť aj iný tovar.“

„Každý stály zákazník nás poteší,“ povedal nadšene.

„Som si istá, že k vám chodí celé mesto,“ konštatovala som.

„Bohužiaľ, nie,“ smutne odvetil predavač šťastia. „Je to zvláštne. Všetci vravia, že chcú byť šťastní, ale len málokto sa snaží pre to čosi urobiť. No my na tom pracujeme. Zdokonaľujeme sortiment, balenie, reklamu. Takže u nás vždy nájdete niečo nové a zaujímavé. Dovidenia. A veľa šťastia!“

Zvonček melodicky zacinkal a ja som sa ocitla na ulici. Moja duša si spievala. Šla som domov a ľudia sa za mnou otáčali. Určite vďaka tomu oranžovému balíčku. Alebo preto, že som sa stále usmievala. Možno som teraz žiarila ako tá stareнка, ktorú som stretla pri vchode. Aj toto bolo šťastie.

„Deväť,“ poznamenala som automaticky. „Nesmiem si to zabudnúť zapísať do mojej Veľkej knihy šťastia.“

**KÚPTE SI V OBCHODE SO ŠŤASTÍM
ČAROVNÝ TOVAR!**

**KALEIDOSKOP DODÁ VÁŠMU ŽIVOTU LESK A PESTROŠŤ.
VAŠE PROBLÉMY BUDÚ PRASKAŤ A MIZNÚŤ AKO
MYDLOVÉ BUBLINY.**

**LÁTKA S VESELÝM VZOROM VÁM ZLEPŠÍ NÁLADU.
ZÁPISNÍK ŠŤASTIA VÁS NAUČÍ UVEDOMOVAŤ SI OKAMIH
ŠŤASTIA.**

Zmohli vás veľké či malé problémy? Ovládla vás ľahostajnosť? Život sa vám už nezdá krásny? Vidíte všetko v čiernych farbách? V tom prípade si okamžite musíte prečítať túto rozprávku! Uvidíte, že nič nie je také beznádejné, ako sa zdá.

Môj pruhovaný život

Prišla za mnou vo chvíli, keď mi bolo najhoršie – drobné nezmary, nepríjemnosti a iné mrzutosti už dosiahli takú mieru, že sa spojili do jednoliateho, nepriesvitného a nekonečného čierneho pruhu.

Nie nadarmo sa vraví, že nešťastie nikdy nechodí samo. Nešťastie sa totiž vždy nahromadí. Predstavujem si to tak, že jedna malá šlamastika vnikne do môjho osobného priestoru, rozhliadne sa a zistí, že je tu dosť miesta na šantenie, a tak začne nadšene hulákať: „Haló! Poďte všetci sem! Je to tu super!“ Na jej volanie sa hneď objaví celé stádo s krikom a piskotom a všetci začnú obhrýzať mladú travičku na mojej duši. Skúste ich odtiaľ

dostať! Len čo všetko zožerú, poberú sa ďalej a namiesto zelenej trávčky po nich ostane len udupané pole a dymiace kopy čierneho hnoja...

Skrátka sa na mňa všetko zosypalo. V práci zamračené, v osobnom živote absolútna tma a v peňaženke čierna diera. Kamkoľvek sa pohnem, všade na niečo narážim... Je to čoraz horšie. Nech robím, čo robím, okolo mňa je len čierňava.

V Rusku sú rozšírené dva ľudové spôsoby na boj proti čierňave – buď ju môžete zapíť, alebo zajesť. Zapíjanie nebolo nič pre mňa, lebo nemám rada alkohol – jednoducho mi nechutí. Zajedanie som však praktizovala už druhý mesiac a nad rastúcim bruchom som iba mávla rukou. Čím iným sa mám utešiť, keď som taká sama a nešťastná, ak nie nejakou dobrotou? Bonbóny, čokolády a všelijaké cukrovinky sa stali mojím liekom na trpké myšlienky.

A aby toho nebolo málo, susedka Valentína mi pri niesla od svojej mamy neurologicky nejaké tabletky na spanie, lebo vinou všetkých tých hrôz sa mojou najlepšou priateľkou stala slečna Nespavosť. Musím uznať, že tie lieky mi pomáhali. O plnohodnotnom spánku sa síce hovoriť nedalo, ale aspoň som z času na čas upadala do akéhosi stavu polozabudnutia.

Takže som si osladila život polovicou bonboniéry Čierny zamat, dotlačila som sa čiernymi ríbezľami v čokoláde a završila som to pilulkou na spanie. Lahla som si do postele a dúfala, že aspoň v spánku si trochu oddých-

nem od svojich čiernych myšlienok. Práve vtedy ku mne prišla...

„Ležíš? Usiluješ sa zaspáť? Aj tak sa ti to nepodarí,“ oznámila mi s istou dávkou optimizmu zebra, ktorá sa znenazdajky objavila pri mojej posteli.

„Ideš, potvora!“ uľavila som si skleslo a snažila som sa uvedomiť si, či sa mi to sníva, alebo mám vidiny.

„Ty sama si potvora!“ urazila sa zebra. „Akoby nestačilo, že mi už druhý mesiac nadávaš, ešte na mňa začneš pľuť. Odídem a až potom uvidíš!“

„Neodchádzaj, prosím!“ vyhrkla som. „Nechcem tu byť zasa sama... Nemôžem zaspáť. Neodchádzaj, ostaň tu so mnou... Nemyslela som to zle, to sa len tak hovorí.“

„Že sa to hovorí?“ zarehotala sa zebra. „To je teda zúfalosť.“

„A z čoho by som asi tak mala mať radosť?“ ozvala som sa.

„Napríklad zo života,“ navrhla zebra.

„Zo života...“ odpovedala som skleslo. „Toto predsa nie je život!“

„A čo teda?“ zaujímala sa zebra.

„Len dlhý čierny pruh,“ hlesla som rozochvene, natiahla som ruku k stolíku a pokúšala sa nahmatať ďalší bonbón.

„Panebože,“ zatiahla zebra ironicky, „to som od teba počula už toľko ráz...“

„Ako počula? Čo si počula?“ nechápala som.

„Že život je ako zebra. Chvíľu biely, chvíľu čierny. Ty máš rada rozličné príslovia a porekadlá, však?“

„Asi áno,“ súhlasila som otrávene. „No a čo?“

„No a nič,“ zebra prestúpila z nohy na nohu. „Máš voči mne výhrady, tak som si to s tebou prišla vyjasniť.“

„Ja? Voči tebe? Výhrady?“ Dočerta aj s halucináciami! „Mať výhrady voči cudzím zebrám? K tomu som sa ešte nedopracovala.“

„Ja nie som cudzia!“ urazila sa zebra. „Len tak mimochodom, som tvoj život!“

„Život je zebra...“ došlo mi. „No dobre, iný život si nezaslúžim. Pruhovaný kôň je najvhodnejšia podoba.“

„Sama si pruhovaný kôň!“ zebra naštvane dupla kopitom. „Spamätaj sa! Naozaj som sa sem hnala zbytočne? Myslíš si, že by si ma mala zmeniť? Že by si mala zmeniť svoj život?“

„Teba nie. Život asi hej. Len neviem, ako to mám urobiť,“ posťažovala som si.

„Tak využij svoju šancu, keď už som tu,“ navrhla zebra. „Pýtaj sa, odpoviem ti. Aké máš výhrady voči svojmu životu, ty moja pozitívna žena?“

Tú pozitívnu ženu som odignorovala, lebo samota ma už unavovala a teraz sa schyľovalo k dôvernému rozhovoru.

„No, vraví sa, že život je čierno-biely. Môj život je však iba čierny!“ predniesla som svoju hlavnú výhradu. „Chceš povedať, že je to správne?“

„Nie je. Po čiernom pruhu vždy nasleduje biely,“ ochotne súhlasila zebra. „Akurát, že ty, neviem prečo, si vždy šla proti všetkým prírodným zákonom.“

„Vážne?“ spýtala som sa.

„Dostala si sa na čierny pruh a vydala si sa po ňom pozdĺžne. Som predsa pruhovaná. Pozri sa pozorne na moju kožu a pochopíš.“

„Vyzerá to tak,“ potvrdila som s pohľadom upretým na jej pruhovaný bok, „že si to šiniem pozdĺžne. A stále len samá čierna...“

„Páči sa ti to?“

„Samozrejme, že nie. Čo je to za život bez svetlých miest?“

„Tak zíd' z toho čierneho pruhu!“ vyzvala ma zebra. „Už konečne niečo sprav!“

„Ale čo?“ znovu som sa zachmúrila. „V práci zamračené, v osobnom živote absolútna tma a v peňaženke iba čierna diera...“

„Aha! A na stole máš čierne ríbezle v čokoláde a Čierne zamat. A zajtra si do práce oblečieš džínsy a čierny rolák ako zvyčajne. Nechápem, prečo si si ešte nekúpila čierny rúž na pery. Veď inak si už pre to, aby si zbavila svoj život farieb, urobila všetko.“

„Nič také som nespravila! To sa proste stalo!“ protestovala som. „Vari ja som vymyslela krízu a samotu?“

„Prezradím ti tajomstvo,“ pohodila hlavou zebra. „Kríza a samota na optimistov nefungujú. Ty však nie si zvyk-

nutá premýšľať o pozitívnych veciach. Radšej sa hrabeš vo svojich problémoch. A čím viac sa v nich hrabeš, tým sú väčšie. Dávaš im totiž svoju energiu.“

„Super!“ Bola som taká rozrušená, že som si sadla na posteľ. „Takže všetko je moja vina?“

„A koho iného?“ uškrnula sa priateľsky zebra. „Je to tvoj život, tvoj čierny pruh, tvoja zodpovednosť.“

„S tým nesúhlasím,“ obhajovala som sa. „Usilujem sa z toho dostať, ale nič sa mi nedarí.“

„Výborne! Len sa na ňu pozrime! Ona sa usiluje!“ zarehtala sarkasticky zebra. „Nehorázne sa napcháva bonbónmi a sedatívami, vyžíva sa v samote a premýšľa, prečo má taký spackaný život.“

„To nie je pravda,“ oponovala som hrdým hlasom, hoci v podstate všetko, čo vravela, bola absolútna pravda. Do očí sa mi nahrnuli slzy.

„Slzy trápenie nevyriešia,“ napomenula ma prísne zebra. „Ak chceš zísť z čierneho pruhu, tak sa pohni. Niečo so sebou urob!“

„Čo mám urobiť?“ spýtala som sa so slzami v očiach.

„Aspoň si kúp iné bonbóny,“ poradila mi zebra. „To naozaj musíš mať všetko čierne?“

„To tak nejako samo...“ pokrčila som plecami.

„Veď práve. Tebe sa to všetko deje tak nejako samo,“ vyčítala mi zebra. „Žiješ bezcieľne, v tom je ten problém. Podľa princípu: Nemám na ružiach ustlané. Tak si, dočerta, ľahni inde! Nebuď obeťou okolností!“

„Počúvaj, zebra, nenadávaj mi,“ poprosila som. „Ja predsa nie som proti, chcem sa z toho čierneho pruhu nejako dostať... Radšej mi poraď, ako to mám urobiť.“

„Tak vstávaj!“ vyzvala ma zebra. „Je desať večer a ty ležiš v posteli.“

„Už som vstala. Čo teraz?“ spýtala som sa a zároveň som si obúvala papuče.

„Nasleduje generálne upratovanie!“ zavelila zebra.

„O desiatej večer?“ zhrozila som sa. „Nemôže to počkať do zajtra?“

„Život nemôžeš odkladať na zajtra,“ vyhlásila zebra a kopytom šikovne otvorila moju skriňu. „Všetko odtiaľ vyháď.“

Potom ma už zebra iba poháňala. Donútila ma prejsť celý šatník a vyhodiť všetky staré veci. Nielen vyhodiť, dokonca som ich musela odniesť do kontajnera. „Keby si to náhodou ráno začala ľutovať. Už ťa poznám,“ objasnila mi zebra.

Musela som umyť všetok riad, rúru a upratať celý byt. Potom nasledovala revízia chladničky. A nakoniec prišla na rad moja kozmetika.

Keď som o tretej nadržanom vyliezla zo sprchy a znova uvidela zebra, bola som si stopercentne istá, že som sa zo všetkých tých problémov zbláznila.

„Máš nejaké problémy?“ začudovala sa zebra, akoby mi čítala myšlienky.

„Ja?“ bola som na rade, aby som sa začudovala. „Mys-

lím, že som mala... Včera... No teraz som taká akási svieža... celkom.“

„Chceš bonbón?“ ponúkla mi zebra.

„Ani nie,“ počula som, že vravím, „dala by som si radšej jablko. Pre svieži dych...“

„Správne“ prikývla spokojne zebra. „Tak vidíš, trochu si sa rozhýbala, vzala si z gruntu zopár starostí, a hneď sa ti zlepšila nálada.“

„Akých starostí? Veď som len upratala byt,“ zažmurkala som.

„A ty si myslíš, že tvoje myšlienky sa neodrážajú v tvojom okolí? Mimochodom, platí to aj opačne,“ vyvracala mi zebra. „Uprac si byt a vyčisti si hlavu aj dušu!“

„A to je všetko?“

„Nie, nie je. Nesmieš lipnúť na zlých veciach, myslí na niečo pekné. Život predsa nepozná nijaké hodnotenia. V živote je každá udalosť prirodzená. Hodnotíš ich ty sama. A takisto ich sama maľuješ rozličnými farbami. Takže už nič nemaľuj načierno!“

„Čo presne máš na mysli?“ nedala som sa uchlácholiť. „Daj mi nejaký konkrétny príklad.“

„Vyhodili ťa z práce? Výborne! Znamená to, že niekde na teba čaká oveľa lepšia práca, len ju musíš nájsť. Si sama? Skvelé! Aspoň máš dostatok času sama na seba. Došli ti peniaze? To je úžasné! Začni držať diétu a zároveň hľadaj slušný zdroj príjmov. Nechal ťa priateľ? To je šťastie, lebo tým konečne uvoľnil miesto tomu pravému!“